

Podatki w instytucjach finansowych

Biuletyn nr 5 / 2018

Wyroki

1.

Wyrok Naczelnego Sądu
Administracyjnego z 21 czerwca 2018 r.
(sygn. akt II FSK 1414/16)

***Ponowne wprowadzenie do ewidencji środka trwałego wyklucza
możliwość zastosowania art. 16j ust. 1 ustawy o CIT***

Spór w niniejszej sprawie dotyczył możliwości ustalenia przez spółkę indywidualnych stawek amortyzacyjnych dla środków transportowych (taboru kolejowego) używanych na podstawie umów leasingu finansowego. Tabor uprzednio stanowił własność spółki i został uprzednio wprowadzony do ewidencji środków trwałych tego podmiotu.

W ocenie NSA użyty w art. 16j ust. 1 ustawy o CIT zwrot „*po raz pierwszy wprowadzone do ewidencji środków trwałych podatnika*” nie budzi wątpliwości. Odnosi się on do samego środka trwałego, nie do tytułu prawnego przysługującego do tego środka. Decydujące jest pierwsze lub ponowne wprowadzenie danego środka trwałego do ewidencji, a nie tytuł prawny, na podstawie którego dany środek trwały jest wprowadzany do ewidencji. W sytuacji gdy podatnik, będący właścicielem środka trwałego (wprowadzonego do ewidencji), ten środek trwały sprzedał, a następnie ten sam środek trwały stał się przedmiotem leasingu i został wprowadzony do ewidencji środków trwałych podatnika powtórnie – podatnik nie może skorzystać z preferencji z art. 16j ust. 1 ustawy o CIT.

Wyrok Wojewódzkiego Sądu
Administracyjnego w Warszawie
z 20 czerwca 2018
(sygn. akt III SA/Wa 2107/17)

“

Tomasz Pawlik
Konsultant PwC
tomasz.pawlik@pwc.com

2.

Wydatek na opłatę ostrożnościową za IV kwartał 2016 r. może stanowić koszt uzyskania przychodów

Bank dokonał zapłaty opłaty ostrożnościowej za IV kwartał 2016 r. i zawnioskował do organu o potwierdzenie, że przysługiwało mu uprawnienie do zakwalifikowania opłaty jako koszt uzyskania przychodów. Organ odmówił bankowi prawa do ujęcia poniesionej opłaty ostrożnościowej jako koszt podatkowy.

WSA rozpatrując skargę, nie podzielił stanowiska organu i wskazał, iż w stanie prawnym obowiązującym od dnia 9 października 2016 r. brak było przepisów, które wyłączałyby opłatę ostrożnościową wpłaconą przez bank za IV kwartał 2016 r. z kosztów podatkowych.

Wyrok z 20 czerwca 2018 r. dopuszczający zakwalifikowanie opłaty ostrożnościowej za IV kwartał 2016 r. do kosztów uzyskania przychodów podtrzymuje podejście wskazane w szeregu wcześniej wydanych wyroków (por. np. WSA w Warszawie z 30 maja 2018 r., sygn. akt III SA/Wa 2183/17 – wspomniany w czerwcowym wydaniu newslettera PwC). Powyższe sprawa, iż można mówić o kształtowaniu się dominującej, korzystnej dla podatników, linii orzeczniczej w tym zakresie.

3.

Zapłata związana z uzyskaną z BFG gwarancją pokrycia strat związanych z przejęciem SKOK nie jest kosztem podatkowym

Spór w sprawie dotyczył kosztów podatkowych związanych z dokonaniem przez BFG gwarancji pokrycia strat banku przy przejęciu SKOK. Bank dokonał przejęcia SKOK na podstawie decyzji KNF. W ramach Umowy bank i BFG dokonują wzajemnych rozliczeń z tytułu zmian wartości poszczególnych portfeli wierzytelności banku. W efekcie, niejednokrotnie bank jest obowiązany do dokonania wypłaty na rzecz BFG z tytułu wyrównania wartości portfela wierzytelności. Mając powyższe na uwadze, bank wystąpił z pytaniem, czy zapłata dokonywana na rzecz BFG na skutek rozliczenia danego okresu rozliczeniowego stanowi koszt uzyskania przychodów.

Organ uznał, że kwoty wypłacane przez bank nie stanowią kosztów podatkowych, zwracając jednocześnie uwagę na zaniechanie poboru podatku od przychodów banku z tytułu wypłacanych przez BFG gwarancji. W konsekwencji, w ocenie organu, skoro kwoty otrzymywane przez bank od BFG nie podlegały opodatkowaniu z uwagi na zaniechanie poboru podatku, to również kwoty wpłacane przez bank do BFG nie mogą stanowić kosztów podatkowych. WSA podzielił stanowisko organu.

Wyrok Wojewódzkiego Sądu
Administracyjnego w Warszawie
z 26 czerwca 2018 r.
(sygn. akt III SA/Wa 2596/17)

Wyrok Wojewódzkiego Sądu
Administracyjnego w Warszawie
z 6 czerwca 2018 r.
(sygn. akt III SA/Wa 2845/17)

4.

Przesłanki stosowania zwolnienia z art. 43 ust. 1 pkt 21 ustawy o VAT w odniesieniu do usług likwidacji szkód świadczonych przez Spółdzielnię na rzecz jej członków

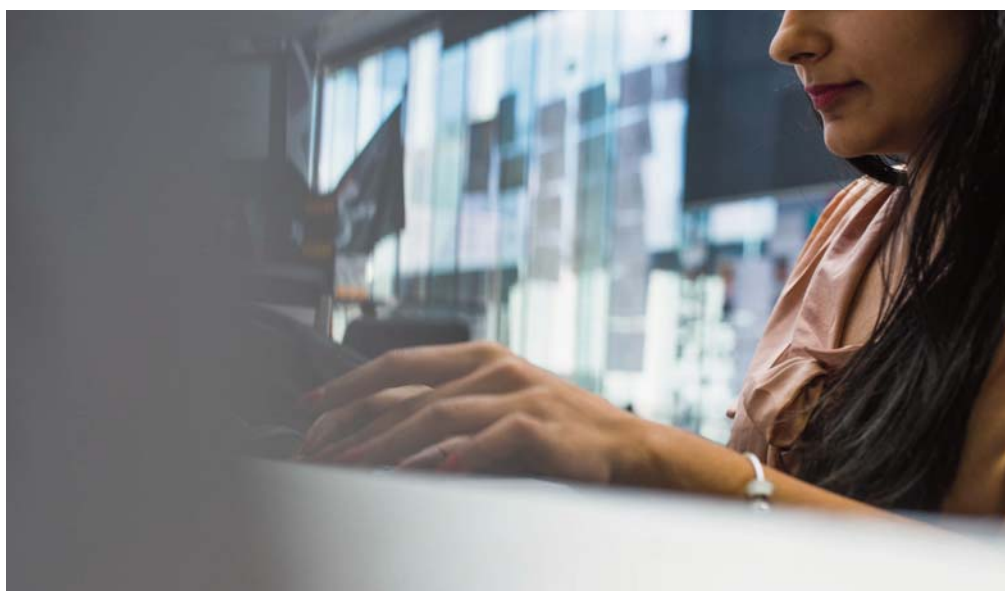
Członkami spółdzielni są wyłącznie osoby prawne – towarzystwa ubezpieczeń. Spółdzielnia świadczy na rzecz towarzystw usługi likwidacji szkód. Spółdzielnia złożyła do organu wnioski o potwierdzenie, że usługi świadczone przez spółdzielnię na rzecz zrzeszonych w niej towarzystw, podlegają zwolnieniu z opodatkowania VAT na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 21 ustawy o VAT. Organ nie zgodził się z podejściem spółdzielni i wskazał, że usługi powinny podlegać opodatkowaniu VAT. Rozpoznając sprawę WSA nie podzielił stanowiska organu, wskazując m.in., że usługi likwidacyjne są bezpośrednio niezbędne do wykonywania działalności zwolnionej.

5.

Sposób obliczania kwoty wolnej od podatku od niektórych instytucji finansowych

Spór w niniejszej sprawie dotyczył sposobu ustalenia kwoty wolnej od PNIF, tj. czy podmioty ubezpieczeniowe należące do globalnej grupy kapitałowej powinny ustalać kwotę wolną od PNIF odrębnie, czy poprzez zsumowanie wszystkich aktywów podmiotów z grupy. W ocenie Spółki, kwota wolna od PNIF powinna być ustalana oddzielnie dla każdego podmiotu. Organ nie podzielił tego stanowiska.

Rozpatrując skargę, WSA odniósł się do art. 5 ust. 2 ustawy o PNIF. Zgodnie z tym przepisem, ustalając nadwyżkę sumy aktywów ponad wartość aktywów wolną od opodatkowania, sumowaniem należy objąć wszystkich podatników, o których mowa w art. 4 pkt 5-8 ustawy o PNIF należących do „grupy podmiotów powiązanych ze sobą”. WSA podkreślił, że sformułowanie tej regulacji, wskazuje na szeroko rozumiane powiązanie podmiotowe, zarówno pośrednie jak i bezpośrednie.

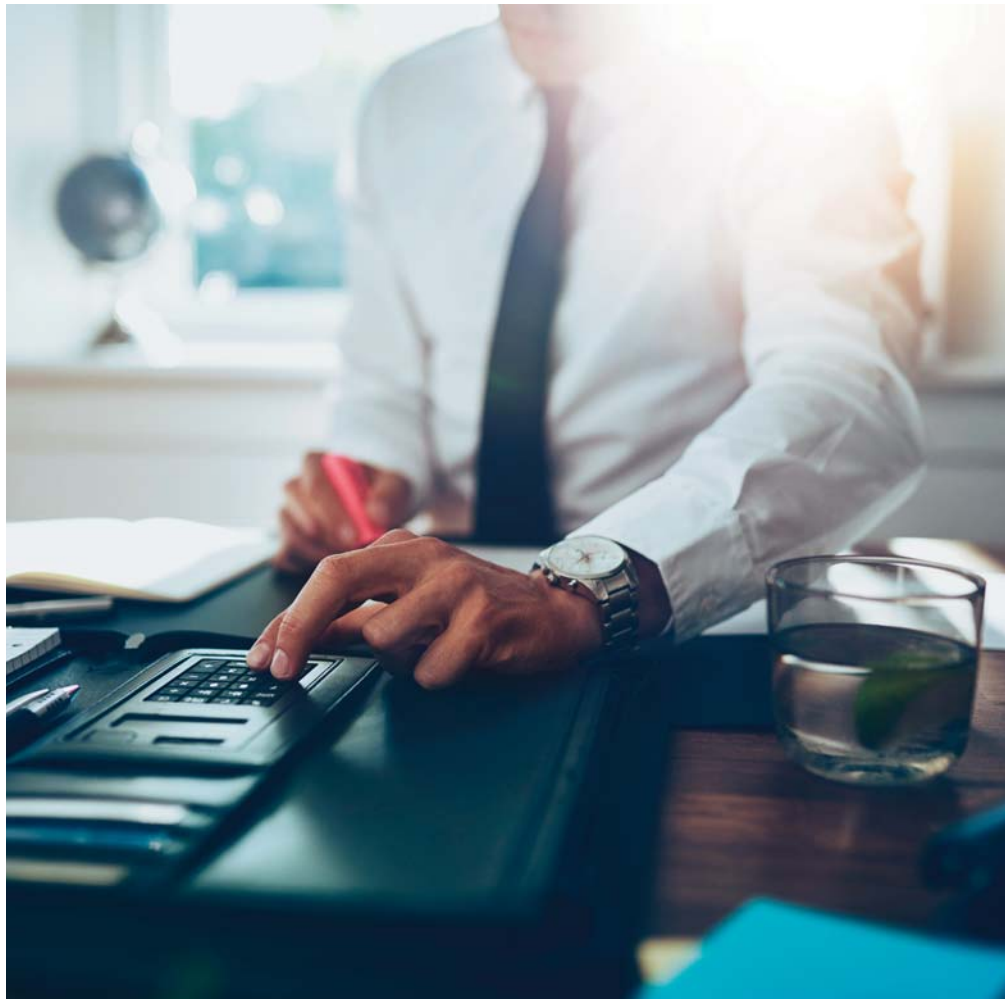
Wyrok Wojewódzkiego Sądu
Administracyjnego w Warszawie
z 11 kwietnia 2018 r.
(sygn. akt III SA/Wa 1276/17)

6.

Sposób kalkulacji podstawy opodatkowania podatkiem od niektórych instytucji finansowych

Bank wystąpił do organu z wnioskiem o potwierdzenia stanowiska, zgodnie z którym dla celów obliczenia podstawy opodatkowania PNIF bank powinien ustalić kwotę aktywa z tytułu odroczonego podatku dochodowego na podstawie zestawienia obrotów i sald, czyli uwzględnić kwotę będącą rezultatem skompensowania aktywa z tytułu podatku odroczonego z rezerwą na podatek odroczone. Organ nie zgodził się ze stanowiskiem banku.

WSA wyjaśnił, że podstawa opodatkowania PNIF opiera się o wartość aktywów podatnika, bez odniesienia do wartości jego pasywów, przy zastrzeżeniu różnic pomiędzy kontami korygującymi podstawowe konta aktywów a kontami pasywów. WSA podniósł, że zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy o PNIF podstawę opodatkowania należy ustalić w oparciu o wartość aktywów podatnika wynikającą z zestawienia obrotów i sald, a regulacje rachunkowe (art. 18 ustawy o rachunkowości) nie odnoszą się do jego sporządzania. W ocenie WSA, nie można zmienić regulacji podatkowych ze względu na sposób prezentacji aktywa i rezerwy odroczonego podatku dochodowego w formie skompensowanej.

Interpretacje

Interpretacja Dyrektora
Krajowej Informacji Skarbowej
z 25 czerwca 2018 r.
(nr 0114-KDIP2-2.4010.144.2018.2.AZ)

1.

Fundusz inwestycyjny i TFI nie stanowią podmiotów powiązanych w świetle ustawy o CIT

Wnioskodawca jest towarzystwem funduszy inwestycyjnych (TFI) prowadzącym działalność w zakresie tworzenia i zarządzania Funduszami Inwestycyjnymi. Organ zgodził się ze stanowiskiem wnioskodawcy, zgodnie z którym TFI nie jest podmiotem powiązanym z funduszami inwestycyjnymi pomimo posiadania jednostek uczestnictwa w funduszu. Jednostki uczestnictwa nie stanowią bowiem udziałów, o których mowa w przepisach ustawy o CIT definiujących podmioty powiązane. W efekcie powyższego, TFI nie jest zobowiązane do sporządzania dokumentacji podatkowej w rozumieniu art. 9a ustawy o CIT.

2.

Art. 16 ust 1 pkt 25 lit c ustawy o CIT zawiera zamknięty katalog gwarancji, które uprawniają do zaliczenia poniesionej straty do kosztów uzyskania przychodów

Bank w ramach prowadzonej działalności udziela szerokiej gamy gwarancji (w tym także innych niż gwarancje spłaty kredytów i pożyczek). Organ nie zgodził się ze stanowiskiem wnioskodawcy, zgodnie z którym bank będzie uprawniony do zaliczenia do kosztów strat z tytułu gwarancji w zakresie np. przetargów, zaliczek, kaucji gwarancyjnych, rękojmi, najmu itp. Dyrektor KIS wskazał, iż przepis art. 16 ust. 1 pkt 25 lit. c ustawy o CIT odnosi się do gwarancji bankowych w ograniczonym zakresie, tj. tylko do tych udzielonych na spłatę kredytów i pożyczek.

3.

Przeniesienie wierzytelności wraz z odpisem na straty kredytowe z ewidencji bilansowej do ewidencji pozabilansowej jest neutralne na gruncie CIT

Bank posiadający wierzytelności z tytułu kredytów i pożyczek stosujący MSSF 9 będzie uprawniony do uznania za neutralne na gruncie CIT przeniesienia do ewidencji pozabilansowej wierzytelności wraz z utworzonymi na nie odpisami.

Interpretacje Dyrektora
Krajowej Informacji Skarbowej
z 14 czerwca 2018 r.
(nr 0114-KDIP2-3.4010.117.2018.1.JBB
oraz
nr 0114-KDIP2-3.4010.152.2018.1.JBB)

“

Maciej Przychodzeń
Starszy Konsultant PwC
maciej.przychodzen@pwc.com

W praktyce organów podatkowych kształtuje się korzystna dla podatników linia interpretacyjna, potwierdzająca jednolite podejście w zakresie przenoszenia wierzytelności wraz z odpisami do tzw. ewidencji pozabilansowej zarówno na gruncie przepisów ustawy o CIT w brzmieniu obowiązującym do końca 2017 r. (tj. w brzmieniu dostosowanym do obowiązującego wówczas MSR 39) oraz w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2018 r. (dostosowanym do nowej metodologii klasyfikacji i wyceny aktywów finansowych wprowadzonej przez MSSF 9). Stanowisko wyrażone w ww. interpretacjach znajduje potwierdzenie także w interpretacji Dyrektora KIS z 17 kwietnia 2018 r. (nr 0114-KDIP2-3.4010.65.2018.1.JBB).

Interpretacja Dyrektora
Krajowej Informacji Skarbowej
z 4 czerwca 2018 r.
(nr 0114-KDIP2-2.4010.138.2018.1.AM)

4.

Sposób kalkulacji kosztów finansowania dłużnego

Wnioskodawca uzyskał środki finansowe zarówno od podmiotów powiązanych jak i podmiotów niepowiązanych. Środki finansowe stanowią koszty finansowania dłużnego w rozumieniu art. 15c ust. 12 ustawy o CIT. W 2018 r. i w latach następnych, koszty finansowania dłużnego przekroczą – odrębnie w każdym z tych lat – kwotę 3.000.000 zł.

Zdaniem wnioskodawcy, powinien on kalkulować limit nadwyżki kosztów finansowania dłużnego, które można zaliczyć do kosztów uzyskania przychodów jako 3 mln zł + 30% wskaźnika EBITDA. Zdaniem Dyrektora KIS, wnioskodawca powinien wyłączyć z kosztów (a) nadwyżkę ponad 3 mln kosztów finansowania dłużnego jeśli 30% EBITDA jest niższe niż 3 mln zł lub (b) nadwyżkę ponad 30% EBITDA jeżeli 30% EBITDA jest wyższe niż 3 mln zł.

5.

Premia za niską szkodowość nie stanowi wynagrodzenia za usługę i jest poza zakresem opodatkowania VAT

Bank zawarł z towarzystwem ubezpieczeń umowę ubezpieczenia kredytów hipotecznych z niskim udziałem własnym kredytobiorcy. Z powodów biznesowych, towarzystwo wypowiedziało umowę ubezpieczenia. Bank oraz towarzystwo postanowiły zawrzeć ugodę celem ustalenia ostatecznego stanowiska w zakresie rozwiązania umowy ubezpieczenia. Ugoda wskazuje, że w związku z rozliczeniem umowy ubezpieczenia oraz biorąc pod uwagę jej przebieg, towarzystwo przyzna bankowi premię z tytułu niskiej szkodowości.

Organ zgodził się ze stanowiskiem banku, że premia ta nie stanowi wynagrodzenia za usługę i w konsekwencji powinna pozostawać poza zakresem opodatkowania VAT.

6.

Otrzymywanie premii brokerskiej w ramach konsorcjum nie stanowi wynagrodzenia za świadczenie usług i powinno zostać udokumentowane notą obciążeniową

Wzajemnie rozliczenia dokonywane pomiędzy spółką a brokerem w ramach konsorcjum, w tym otrzymywana przez wnioskodawcę premia brokerska, nie będą stanowiły odpłatnego świadczenia usług w rozumieniu art. 8 ust. 1 ustawy o VAT. W związku z powyższym, rozliczenia te powinny być dokonywane przy pomocy not obciążeniowych.

Interpretacja Dyrektora
Krajowej Informacji Skarbowej
z 20 czerwca 2018 r.
(nr 0112-KDIL1-1.4012.277.2018.1.MR)

Zmiany w przepisach

Zmiany w ordynacji podatkowej

Link do procesu legislacyjnego:

20 lipca 2018 r. na stronie RCL został opublikowany projekt nowej ustawy Ordynacja podatkowa. Zmiany zaproponowane w ustawie to m.in.:

- umorzenie opodatkowania z urzędu;
- zmiany postępowania przed sądami administracyjnymi;
- postępowania w przypadku zaległości nieprzekraczających 5 tys. złotych;
- mediacje, konsultacje, możliwość podpisania umowy podatkowej z urzędem;
- zakaz wydawania decyzji pogarszającej sytuację podatnika (w wybranych przypadkach).

Link do procesu legislacyjnego:

26 lipca 2018 r. Prezydent podpisał ustawę o zmianie ustawy

– Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw. Celem ustawy jest m.in. modyfikacja przepisów dotyczących blokady rachunku podmiotu kwalifikowanego oraz mechanizmu podzielonej płatności (*split payment*).

Link do procesu legislacyjnego:

27 lipca 2018 r. na stronie RCL został opublikowany projekt ustawy

– Przepisy wprowadzające ustawę – Ordynacja podatkowa i ustawę o Rzeczniku Praw Podatnika. Celem projektu jest wprowadzenie przepisów dostosowawczych do projektowanej głównej ustawy Ordynacja podatkowa.

Projekt zmian w zakresie przepisów dot. cen transferowych

Link do procesu legislacyjnego:

16 lipca 2018 r. został opublikowany projekt zmian ustawy o CIT w odniesieniu do cen transferowych. Zgodnie z projektowanymi regulacjami modyfikacji ulegnie szereg obowiązków podatników dokonujących transakcji z podmiotami powiązаныmi oraz uprawnień organów w zakresie kontroli. Wśród zmian znajdują się m. in.:

- rozszerzenie uprawnień organów podatkowych w zakresie określania dochodu lub straty podatnika;
- uproszczenie zasad uznawania cen za rynkowe;
- uproszczenie zasad korekty cen transferowych;
- zmiana wysokości progów zobowiązujących do przygotowania dokumentacji;
- zmiana zakresu elementów lokalnej oraz grupowej dokumentacji cen transferowych;
- wydłużenie terminów na przygotowanie dokumentacji;
- wprowadzenie obowiązku składania elektronicznego formularza TP-R (zamiast CIT-TP/PIT-TP);
- studia porównawcze jako obowiązkowy element dokumentacji;
- nowe definicje, w tym definicje „powiązań” oraz „ceny rynkowej”;
- zwiększenie limitu kosztów podatkowych z tytułu usług niematerialnych;
- obniżenie limitu, od którego liczona jest nadwyżka kosztów finansowania dłużnego, które są wyłączone z kosztów podatkowych.

Kontakty

Robert Jurkiewicz

Partner, Tax & Legal

T: +48 519 507 080

E: robert.jurkiewicz@pwc.com

Marcin Chomiuk

Partner, Tax & Legal

T: +48 502 184 760

E: marcin.chomiuk@pwc.com

Dariusz Osada

Dyrektor, Tax & Legal

T: +48 519 507 172

E: dariusz.osada@pwc.com

Szymon Dąbek

Dyrektor, Tax & Legal

T: +48 519 506 035

E: szymon.dabek@pwc.com

Publikacja została przygotowana wyłącznie w celach ogólnoinformacyjnych i nie stanowi porady w rozumieniu polskich przepisów. Nie powinni Państwo opierać swoich działań/decyzji na treści informacji zawartych w tej publikacji bez uprzedniego uzyskania profesjonalnej porady. Nie gwarantujemy (w sposób wyraźny, ani dorozumiany) prawidłowości, ani dokładności informacji zawartych w naszej prezentacji. Ponadto, w zakresie przewidzianym przez prawo polskie, PricewaterhouseCoopers Sp. z o.o., jej partnerzy, pracownicy, ani przedstawiciele nie podejmują wobec Państwa żadnych zobowiązań oraz nie przyjmują na siebie żadnej odpowiedzialności – ani umownej, ani z żadnego innego tytułu – za jakiegokolwiek straty, szkody ani wydatki, które mogą być pośrednim lub bezpośrednim skutkiem działania podjętego na podstawie informacji zawartych w naszej publikacji lub decyzji podjętych na jej podstawie.